Súd:	Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka:	8C/216/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1410207728
Dátum vydania rozhodnutia:	20. 07. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI:	ECLI:SK:OSBA4:2011:1410207728.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, v konaní pred samosudcom JUDr. Ondrejom Krajčom, vo veci navrhovateliek : 1/ D. S., bytom C. XXXX/X, A., 2/ mal. P. S., bytom C. XXXX/X, A., 3/ M. S., bytom C. XXXX/X, A., všetky zast. Advokátska kancelária Beňová, s.r.o., so sídlom Blumentálska 8, Bratislava, proti odporcom : 1/ Odvoz a likvidácia odpadu, a. s., so sídlom Ivanská cesta 22, Bratislava, IČO : 00 681 300, 2/ C. P., zast. JUDr. Ľubomírom Hnátom, advokátom so sídlom Guothova 20, Bratislava, o ochranu osobnosti s návrhom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, takto

r o z h o d o l :

Odporca v 1/ rade je povinný zaplatiť navrhovateľke v 1/ rade peňažnú sumu vo výške 6.000 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporca v 1/ rade je povinný zaplatiť navrhovateľke v 2/ rade peňažnú sumu vo výške 8.000 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.,

Odporca v 1/ rade je povinný zaplatiť navrhovateľke v 3/ rade peňažnú sumu vo výške 8.000 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd návrh navrhovateliek v 1/, 2/ a 3/ rade voči odporcovi v 1/ rade zamieta.

Súd návrh navrhovateliek v 1/, 2/ a 3/ rade voči odporcovi v 2/ rade v celom rozsahu zamieta.

Odporca v 1/ rade je povinný zaplatiť navrhovateľke v 1/ rade náhradu trov konania vo výške 336,52.- eura, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, spoločnosti Advokátska kancelária Beňová, s.r.o., so sídlom Blumentálska č. 8, Bratislava, IČO: 47 232 366.

Odporca v 1/ rade je povinný zaplatiť navrhovateľke v 2/ rade náhradu trov konania vo výške 336,52.- eura, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, spoločnosti Advokátska kancelária Beňová, s.r.o., so sídlom Blumentálska č. 8, Bratislava, IČO: 47 232 366.

Odporca v 1/ rade je povinný zaplatiť navrhovateľke v 3/ rade náhradu trov konania vo výške 336,52.- eura, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, spoločnosti Advokátska kancelária Beňová, s.r.o., so sídlom Blumentálska č. 8, Bratislava, IČO: 47 232 366.

Navrhovateľka v 1/ rade je povinná zaplatiť odporcovi v 2/ rade náhradu trov konania vo výške 174,44.- eura, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, právnemu zástupcovi odporcu v 2/ rade, JUDr. Ľubomírovi Hnátovi, advokátovi so sídlom Guothova 20, Bratislava, na účet vedený vX

Navrhovateľka v 2/ rade je povinná zaplatiť odporcovi v 2/ rade náhradu trov konania vo výške 174,44.- eura, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, právnemu zástupcovi odporcu v 2/ rade, JUDr. Ľubomírovi Hnátovi, advokátovi so sídlom Guothova 20, Bratislava, na účet vedený v Y.

Navrhovateľka v 3/ rade je povinná zaplatiť odporcovi v 2/ rade náhradu trov konania vo výške 174,44.- eura, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, právnemu zástupcovi odporcu v 2/ rade. JUDr. Ľubomírovi Hnátovi, advokátovi so sídlom Guothova 20, Bratislava, na účet vedený vX.XXX

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľky sa v prejednávanej veci svojim návrhom domáhali, aby súd odporcom uložil povinnosť zaplatiť každej z nich náhradu nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti vo výške 30.000.- eur. Poukázali na to, že svojim návrhom sa domáhajú práva na ochranu osobnosti chráneného ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, do ktorého bolo zasiahnuté tým, že konaním odporcu v 2/ rade pri plnení úloh pre odporcu v 1/ rade, bolo spôsobené úmrtie člena rodiny navrhovateliek, pána R. S., manžela navrhovateľky v 1/ rade a otca navrhovateliek v 2/ a 3/ rade. Pasívna legitimácia odporcu v 1/ rade je daná tým, že zásah do osobnostných práv navrhovateliek vykonal zamestnanec právnickej osoby v rámci plnenia úloh právnickej osoby. V zmysle ustálenej judikatúry sa má za to, že v takomto prípade bol zásah spôsobený samotnou právnickou osobou, v tomto prípade odporcom v 1/ rade. Súčasne návrh podali aj voči odporcovi v 2/ rade, ktorý priamo spôsobil zásah do ochrany ich osobnosti, pričom svoj návrh voči nemu podávajú z dôvodu právnej istoty. Navrhovateľky sa pokúsili riešiť vec mimosúdnou cestou, bohužiaľ neúspešne. Odporca v 2/ rade im listom zo dňa 24.2.2010 oznámil, že pohľadávku na náhradu nemajetkovej ujmy neuznáva. Odporca v 1/ rade návrh mimosúdnej dohody obdržal dňa 26.4.2010, na výzvu však nereagoval.

Po skutkovej stránke poukázali na to, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 3T 16/2009 zo dňa 8.10.2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5To 78/09 zo dňa 8.10.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.10.2009, bol odporca v 2/ rade uznaný za vinného z prečinu usmrtenia, nakoľko dňa 19.6.2008 spôsobili smrť pána R. S., manžela navrhovateľky v 1/ rade a otca navrhovateliek v 2/ a 3/ rade. Zásah do ochrany osobnosti odporca v 2/ rade vykonal v pracovnej pozícii vodič odporcu v 1/ rade.

Súčasťou práv chránených ustanovením §11 Občianskeho zákonníka je i súkromný život a jeho konkrétna zložka rodinný život a práve do tejto zložky navrhovateliek bolo vyššie uvedeným konaním zasiahnuté. K úmrtiu p. S. došlo v deň XX. narodením navrhovateľky v 1/ rade a táto udalosť nenávratne zmenila jej život. Navrhovateľka v 1/ rade vyrastala v detskom domove, manžel bol pre ňu v jej živote absolútne významná osobnosť. Bol to prvý človek, ktorý pre ňu prestavoval skutočnú rodinu, dôverovala mu, chápal ju, prinášal do jej života citlivosť a vieru v existenciu rodinného života. Bol pre ňu nielen manželom, ale aj priateľom a človekom, o ktorého sa mohla oprieť. S manželom riešili všetko spolu, či už išlo o financie, výchovu detí, spoločne trávený čas. Navrhovateľka v 1/ rade s ním prežila 13 rokov, z toho 10 rokov v manželskom zväzku. Navrhovateľky v 2/ a 3/ rade prišli vo veku 10 a 12 roky o svojho otca. Stalo sa tak vo veľmi citlivom veku - staršia bola na začiatku puberty a mladšia vo veku, kedy sa buduje základná osobnosť človeka. Pán S. bol pre obe dcéry autoritou, bol milujúcim otcom, ktorý so svojou rodinou trávil všetok voľný čas. Mal túto svoju spoločenskú úlohu plniť počas ich ďalšieho života. Navrhovateľky v 2/ a 3/ rade svojho otca stratili veľmi náhle a nečakane, budú vyrastať v neúplnej rodine. Odchod pána S. navrhovateľky hlboko zasiahol, s následkami jeho smrti sa vyrovnávajú dodnes. Sú nútené popasovať sa s psychickými následkami z toho vyplývajúcimi. Od smrti pána S. navštevujú psychiatra, navrhovateľkám v 2/ a 3/ rade sa reaktívne zhoršil zdravotný stav. P. mala problémy so spánkom, bola precitlivelá, plačlivá. M. je po uvedenej udalosti nadmerne úzkostlivá, bojazlivá, emočne fixovaná na matku. Navrhovateľky sa musia naučiť žiť s realitou, že už navždy prišli o možnosť oprieť

sa o pána S. ako o otca a manžela, o možnosť tieto vzájomné vzťahy rozvíjať a udržiavať si ich. Navždy budú o túto sféru prirodzených vzťahov, manžel - manželka, otec - dcéra, ochudobnené.

Je teda podľa navrhovateliek zrejmé, že v predmetnom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia navrhovateliek chráneného ustanovením §11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život. Strata jedného z členov rodiny je úplne neodčiniteľnou ujmou, ktorá zasahuje zostávajúcich členov rodiny. Ide o neoprávnený zásah veľmi intenzívny, dlhodobý, trvalý a nenapraviteľný, z tohto dôvodu je podľa ich názoru zrejmý nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Poukázali na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, a to vek navrhovateliek, skutočnosť, že navrhovateľka v 1/ rade je bez rodiny, nakoľko sama vyrastala v detskom domove, ďalej skutočnosť, že manželstvo navrhovateľky v 1/ rade bolo harmonické, ako i skutočnosť, že predmetným zásahom bol značne poznačený psychický a zdravotný stav navrhovateliek. To potom v plnom rozsahu odôvodňuje primeranosť zadosťučinenia v takej výške, v akej si ho v petite návrhu navrhovateľky uplatňujú.

Odporca v 1/ rade žiadal návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť. Namietal, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateliek. Navrhovateľky nijakým spôsobom nepreukázali, že by u nich v dôsledku smrti otca a manžela došlo k zníženiu ľudskej dôstojnosti a k takej ujme, ktorá by im trvalé znemožňovala mať v ľudskej spoločnosti plnohodnotné miesto so všetkou úctou a vážnosťou. Smrteľný pracovný úraz manžela navrhovateľky v 1. rade a otca navrhovateliek v 2.a 3. - ich nebohého zamestnanca R. S. - ktorý sa stal 19.06.2008, prešetroval Inšpektorát práce Bratislava pričom dospel k záveru, že tento smrteľný pracovný úraz vznikol v príčinnej súvislosti so zavinením samotného nebohého R. S. a so zavinením vodiča C. P., ako to vyplýva z Protokolu Inšpektorátu práce Bratislava č. J.-XXX-XX-X.X/P-JX-XX zo dňa 05.09.2008.

Odporca v 1/ rade, i keď nijakým spôsobom nenesie vinu na smrteľnom pracovnom úraze nebohého R. S., dobrovoľne chcel pomôcť pozostalým preklenúť ťažkú životnú situáciu, ktorá pre nich v dôsledku smrti otca a manžela nastala. Jednak v zmysle platnej kolektívnej zmluvy OLO a.s. vyplatil pozostalým finančný obnos 100 000,- Sk (v prípade, keby nebol mal nebohý R. S. vinu na smrteľnom pracovnom úraze, mohli pozostalí obdržať čiastku 300 000,- Sk), na základe žiadosti navrhovaľky v 1. rade zo dňa 20.06.2008 jej zo sociálneho fondu vyplatil sumu 30 000,- Sk a navrhovateľkám v 2. a 3. rade založil z prostriedkov sociálneho fondu poistenie iXtra život Junior, pre každú v sume 50 000,- Sk. Teda odporca v 1. rade vyplatil v prospech pozostalých - navrhovateliek v 1.-3. rade celkovú sumu 230 000,- Sk tj 7.634,60 Eur. Týmto považoval odporca v 1. rade vec za uzavretú. Zo strany odporcu v 1. rade nedošlo k zavineniu - a to ani čiastočnému -smrteľného pracovného úrazu nebohého p. S.. V danom prípade však za konanie svojho zamestnanca odporca v 1. rade nezodpovedá, pokiaľ by aj bol tento zamestnanec svojím konaním spôsobil nemajetkovú ujmu v zmysle Občianskeho zákona.

Odporca v 2/ rade žiadal návrh voči nemu zamietnuť. Namietal aktívnu legitimáciu navrhovateliek v tomto konaní a to z dôvodu, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 O.z. umožňuje osobe, do ktorej osobnostných práv sa zasiahlo, žiadať okrem upustenia zásahov do práv na ochranu osobnosti a odstránenia týchto zásahov aj primerané zadosťučinenie vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výšku určuje súd. Tento nárok je ale úzko spätý s osobou, ktorá bola poškodená na svojich osobnostných právach a ak táto fyzická osoba zomrie, jej úmrtím právo na náhradu nemajetkovej ujmy zaniká. Preto osoby uvedené v § 15 O.z. sa nemôže pred súdom úspešne domáhať práva na primerané zadosťučinenie ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá zasiahla do osobnostných práv nebohej fyzickej osoby. Namietal súčasne aj jeho pasívnu legitimáciu s poukazom na to, že k úmrtiu p. S. došlo pri plnení pracovných úloh pre odporcu v 1/ rade. Vzhľadom na to, že otázka zodpovedného subjektu je v súčasnosti už riešená literatúrou, žiadal v prípade úspechu priznať tiež náhradu trov konania, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na to, že vzhľadom na majetkové pomery odporcu v 2/ rade by v prípade nepriznania náhrady nemal z čoho uhradiť trov konania.

Navrhovateľky v nadväznosti na námietky odporcu v 1/ rade týkajúce sa spoluzavinenia neb. R. S. poukázali na to, že na základe zistení súdu v trestnom konaní sa jednoznačne preukázala vina odporcu v 2. rade, ak by bolo preukázané spoluzavinenie nebohého, na uvedenú skutočnosť by súdy vo svojich rozhodnutiach prihliadali. Pre posúdenie spoluviny je podľa ich názoru relevantné iba rozhodnutie súdu (k zisteniam inšpekcie práce sa navrhovateľky nemali možnosť vyjadriť, nemohli sa voči jej záverom odvolať a majú tiež za to, že konštatovanie inšpekcie nezodpovedá zistenému skutkovému stavu) a súd k takémuto záveru nedospel. Tvrdenie odporcu v 1/ rade je preto v rozpore so závermi právoplatne ukončeného trestného konania.

Súd v konaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi : rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 3T 16/2009-135, rodné listy a sobášny list, potvrdenie o pobyte navrhovateľky v 1/ rade v Detskom domove Dedina mládeže, Protokol Inšpektorátu práce Bratislava č. J.-XXX-XX-X.X/P-JX-XX zo dňa 05.09.2008, zápis odporcu v 1/ rade z prejednania rozsahu zodpovednosti za škodu zo dňa 8.12.2009, výplatná páska za mesiac jún 2008, výdavkové pokladničné doklady, poistky Poisťovne Slovenskej sporiteľne, a.s. ohľadne založenia kapitálového životného poistenia navrhovateľkám v 2/ a 3/ rade, potvrdenia a lekárska správa psychiatričky V.. A., ako aj V.. M. W., ako aj výsluchom navrhovateľky v 1/ rade a svedkov F. Y. a W. Q..

Po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, tiež vychádzajúc zo skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ustálil nasledovný skutkový stav podstatný pre rozhodnutie súdu vo veci :

V konaní nebolo ani medzi účastníkmi sporné a naviac vyplynulo aj z vykonaných dôkazov (najmä z rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 3T 16/2009-135), že v čase o 06.45 hod. dňa 19.06.2008 v Bratislave na ulici B. M. č. XX pred objektom spoločnosti E. SK, s.r.o., sa odporca v 2/ rade dostatočne nepresvedčil pred cúvaním, s nákladným motorovým vozidlom zn. B. EČ: BA-XXX BM, patriace spoločnosti Y., a.s., o tom, že sa na stúpačkách, na zadnej časti vozidla určených pre závozníkov nikto nenachádza, následne si vzhľadom na nedostatočný rozhľad nezaistil pomoc spôsobilej a náležité poučenej osoby, čím porušil ustanovenia § 21 ods.2, ods. 3 Zák. č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách a začal s vozidlom cúvať, pričom sa na zadnej stúpačke na pravej strane sa v tom čase nachádzal poškodený R. S., ktorého s vozidlom pritlačil o betónový stĺp mostového žeriavu, čím poškodenému R. S. spôsobil zranenia, následkom zranení ktorých po prevoze do nemocnice podľahol.

Rovnako nebolo sporné, že p. R. S., no tiež odporca v 2/ rade boli v čase opísanej udalosti zamestnancami odporcu v 1/ rade a k tejto tragickej udalosti došlo v rámci plnenia pracovných povinností, keď p. S. bol závozníkom a odporca v 2/ rade ako vodičom vozidla odporcu v 1/ rade

Z výpovede svedka W. Q., zamestnanca odporcu v 1/ rade, majstra p. S., vyplynuli viaceré významné skutkové okolnosti. Svedok vo svojej výpovedi uviedol, že neb. p. S. mal pekný súkromný život. Z ich rozhovorov vyplynulo, že mal dve deti, manželku, bol dosť naviazaný na rodinný život. Osádka, v ktorej bol on, bola jedna z mála, ktorá žila aj mimo zamestnania spolu rodinným životom, chodili na opekačky a podobne. Žiadne problémy v rodinnom živote mu nikdy nespomenul, jedine vždy mal málo peňazí. Musel si požičiavať a potom to riešil, občas prišiel, že potrebuje požičať. Chcel ísť aj na iný rajón kde sa lepšie zarába, kde je viac kontajnerov. Aj ten úraz vlastne pramenil do určitej miery z tohto lebo ten úraz stal v areály čínskych veľkoskladov, kde Číňania vyhadzujú poškodené veci a pán S. tieto veci zbieral a zrejme opravoval ale to už nevie. Čo sa týka úrazu, stalo sa to v B. M. XX, vodič mu volal, že sa stal úraz, hneď sadol do auta, nemal to ďaleko, tak tam bol asi za 3 minúty. Na prvý pohľad jeho úraz nevyzeral tak vážne ako to bolo v skutočnosti. Pred pohrebom sa p. S. obrátila na personálne oddelenie so žiadosťou o sociálnu výpomoc, konkrétne prostriedky na pohreb, svedok to vtedy pomáhal riešiť tak, aby to mohlo byť urýchlene p. S. vyplatené, čo sa aj stalo.

Čo sa týka predmetnej udalosti, svedok uviedol, že sa vyšetrovaním dospelo k tomu, že boli v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. Areál je cestou zokruhovaný, jednou stranou vošli, prešli celý okruh a vychádzali von z areálu. Zhodou okolností, tam vtedy robili kúrenie a komunikácia bola

prekopaná. Vodič musel preto cúvnuť dozadu. Za vozidlom pri cúvaní nemá byť nikto z osádky, majú to v interných smerniciach. Podľa všetkého to bolo tak, že p. S. si stúpol jednou nohou na pohyblivé vidly, vtedy vodič zaradil spiatočku, čo si zrejme p. S. nevšimol, keď sa auto pohlo, šmykla sa mu noha a spadol. Stupačka mu chytila nohu pod kolenom. Či bol pritlačený aj inou časťou vozidla nebolo na prvý pohľad vidno. Šetrením zo strany zamestnávateľa bolo zistené porušenie bezpečnostných predpisov, pričom výsledkom šetrenia zamestnávateľa bolo zistenie, že p. S. spoluzavinil tento pracovný úraz v rozsahu asi 30 % spoluzavinenia. K tomuto záveru dospeli na základe šetrenia, keďže mal v popise práce, že nemá počas cúvania stáť za vozidlom, ani na vozidle, má byť vedľa vozidla a ukazovať vodičovi smer pri cúvaní. Zo šetrenia vyplynulo, že vodič sa len priklonil z otvoreného okna a zakričal „pozor cúvam“. Jeden stál pri ľavom prednom kolese, druhý p. C. sedel vedľa vodiča a mal otvorené dvere a p. S. bol vzadu a niečo hľadal vo výsypnom priestore vozidla. Napokon svedok uviedol, že mu je známy protokol Inšpektorátu práce, závery, ktoré zistil pri porušení pracovnej činnosti p. S. boli zovšeobecnené aj ostaným pracovníkom a tiež bolo zavedené podľa jeho informácie na všetkých vozidlách zariadenie na blokovanie spätného chodu v prípade, že stupačka je v horizontálnej polohe, prípadne niekto na nej stojí.

Z Protokolu Inšpektorátu práce Bratislava č. J.-XXX-XX-X.X/P-JX-XX zo dňa 05.09.2008, v spojení s obsahom zápisu odporcu v 1/ rade z prejednania rozsahu zodpovednosti za škodu zo dňa 8.12.2009 a výpoveďou svedka Q. vyplynulo, že p. R. S. spoluzavinil svojim konaním vznik jeho pracovného úrazu s následkom smrti, pričom Inšpektorát práce Bratislava ustálil toto spoluzavinenie v rozsahu 30 % a odporca v 1/ rade v rozsahu 50 %. Je pravdou, že v rámci trestného konania spoluzavinenie p. S. nebolo konštatované a nie je obsiahnuté ani v skutkovej vete trestného rozsudku. V tomto smere však možno prisvedčiť odporcovi v 1/ rade, že táto otázka nebola v trestnom konaní skúmaná predovšetkým z dôvodu, že vec bola skončená schválením dohody o vine a treste. Na druhej strane, pokiaľ otázka spoluzavinenia nebola súčasťou skutkovej vety rozsudku v trestnom konaní, nič nebráni súdu v občianskoprávnom konaní, aby sa touto skutkovou otázkou zaoberal, pokiaľ má význam pre takéto konanie. V prejednávanej veci má pritom otázka spoluzavinenia p. S. význam pre účely úvahy o výške náhrady nemajetkovej ujmy v rámci okolností zásahu.

Z vykonaných dôkazov, najmä z návrhu finančného odškodnenia pri pracovnom úraze, výplatnej pásky za mesiac jún 2008 a výdavkových pokladničných dokladov bolo zistené, že navrhovateľke bolo vyplatených 100.000,- Sk, ďalej príspevok zo sociálneho fondu na pohreb v sume 30.000,- Sk a v prospech navrhovateliek v 2/ a 3/ rade bolo v poisťovni Slovenskej sporiteľne, a.s. založené kapitálové životné poistenie, na ktoré odporca v 1/ rade zložil v prospech každej z navrhovateliek sumu 50.000,- Sk.

Z lekárskej správy V.. M. W. vyplynulo, že navrhovateľka v 1/ rade bola v súvislosti s úmrtím manžela psychiatricky liečená. Z lekárskych správ V.. A. vyplynulo, že navrhovateľky v 2/ a 3/ rade boli tiež v súvislosti s úmrtím otca psychiatricky liečené.

Z výpovede navrhovateľky vyplynulo, že manžela spoznala, keď mala 19 rokov. Po 3 rokoch spolužitia sa zobrali a narodila sa im dcéra P., ktorá má dnes 11 rokov. Po 7 rokoch sa im narodila druhá dcéra M.. Pred svadbou chodili navštevovať manželovu rodinu, on má dosť veľkú rodinu, mal 3 bratov, tety, strýkov, aj v Bratislave, tu býval jeho nebohý brat, ktorý mal aj rodinu, 4 synov. Mimo Bratislavy bývali jeho ďalší 2 bratia, v Galante, v okrese Galanta v Horných Salibách. Chodievali aj tam. Ona vyrastala od 6 rokov v detskom domove až do 18 rokov a jej vzťah s matkou prakticky nie je, s ňou sa preto nestretávali. S bratmi mala veľmi dobrý vzťah, s nimi sa spolu s manželom stretávali, mala 3 bratov, najstarší už zomrel v roku 2003. Okrem toho, že navštevovali rodinu voľný čas trávili spolu. Nezhody sa medzi nimi nevyskytli, aj keď bol nejaký problém, vždy to riešili spoločne a v záujme detí. Čo sa týka financií, manžel mal trvalý pracovný pomer, ona bola na materskej ale popri materskej si privyrábala, príjmy boli spoločné, nebolo to tak, že toto je jej a toto manželove, ale boli spoločné, z manželovej výplaty sa platil byt a náklady spojené s užívaním bytu, ona mala materskú, platila stravu ale nemali to tak, že z manželovej výplaty sa platí len toto a z materskej zas niečo iné, zložila sa výplata, jednoducho boli to spoločné peniaze a spolu s nimi hospodárili. V súčasnosti, po tom ako manžel zomrel, psychicky to nezvládli a museli vyhľadať odbornú pomoc psychiatra, s dievčatami začala chodiť k psychiatrovi v lete, asi mesiac po smrti manžela, ona aj pred tým navštevovala psychiatra ale z dôvodu, že mala problém s váhou, nevedela pribrať. Psychické problémy začala mať po smrti manžela, začala chodiť k tomu istému

psychiatrovi, tiež to bolo nejako v lete alebo na jeseň. S deťmi mali výborný vzťah, venoval im každý svoj voľný čas, aj keď bol unavený z roboty, pozerávali spolu rozprávky, chodili spolu na ihrisko, poobede, keď došiel z práce, najedol a okúpal sa, cez víkendy mali tiež program, voľný deň nedeľu venoval rodine, dcéram, mali doma nedeľný obed, bol to jediný deň, kedy si mohli všetci štyria sadnúť spolu za stôl, cez týždeň mu to práca nedovoľovala. M. po smrti svojho otca dva týždne odmietala jesť, musela s ňou chodiť na injekcie, prestala hovoriť, až po roku začala znova hovoriť. Čo sa týka M., dodnes na neho čaká. P. nevie pochopiť, prečo práve jej otec ich opustil tak nečakane.

Je potrebné uviesť, že súd výpoveď navrhovateľky vyhodnotil ako hodnovernú, nakoľko, hoci ide o navrhovateľku, ktorá je osobne vo veci zainteresovaná, jej výpoveď nebola v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, nevyplynula z nej v žiadnom smere tendencia vypovedať prehnane priaznivo vo svoj prospech. Jej výpoveď neobsahuje ani žiadne vnútorné rozpory, ktoré by ju mohli spochybniť. Napokon, hodnovernosť jej výpovede nenamietal v konaní v žiadnom smere ani žiadny z odporcov. Výpoveď navrhovateľky tak tvorí, spolu s výpoveďami svedkov základ pre skutkové zistenia súdu týkajúce sa vzťahov navrhovateliek zo zomrelým.

Z výpovede svedkyne F. Y., susedy a rodinnej priateľky, vyplynulo, že čo sa týka fungovania rodiny zomrelého a navrhovateliek, boli harmonická rodina. Chodievali aj na spoločné výlety, do lesa a podobne, občas sa navštívili. Poznala aj manžela, výlety robili všetci spolu, obidve rodiny, na ihrisku sa stretli prakticky každý deň a na výlety chodievali ak sa dalo každý víkend. Čo sa týka vzťahu navrhovateľky s manželom, mali harmonický vzťah, všetko riešili spolu, čo sa týka detí, manžel navrhovateľke pomáhal ako sa dalo, staral sa o deti. Nemá vedomosť o akýkoľvek manželských problémoch medzi nimi, navrhovateľka sa na manžela nikdy nesťažovala, nepamätá si, že by ju bol nahneval. Tak isto opačne, niekedy sa totiž stalo, že navrhovateľka bola v práci a s deťmi na ihrisku bol s nimi on, ani on sa na ňu nesťažoval. Čo sa týka jeho vzťahu s deťmi, bol výborný, deti ho mali veľmi radi, staršia bola na neho dosť naviazaná, všade chodila s ním, ako to ale bolo neskôr už neviem, lebo keď sa malá M. narodila už sa odsťahovali. Stretávali sa síce aj potom, ale už nie tak intenzívne. Kým ešte žil pán S., chodili 3-4 krát do týždňa za nami, niekedy domov, niekedy boli vonku. Ani v tomto období žiadne problémy v ich rodine nezaznamenala. Že pán S. zomrel sa dozvedela tak, že navrhovateľkin brat ju požiadal, aby ho odviezla k navrhovateľke, lebo jej volali z práce z Y., že pán S. mal úraz a že leží na Kramároch v nemocnici. Keď k navrhovateľke prišli, zobrali ju a išli na Kramáre, tam už jej len na urgentnom príjme povedali, že zomrel. Stretávali sa s navrhovateľkou aj potom ako jej manžel zomrel. Veľmi zle to psychicky znášala, bola psychicky na dne, asi taký mesiac po úmrtí manžela navrhovateľka u jej sestry aj bývala aj spolu s deťmi, je pravda, že sestra je vydatá a má jedno dieťa. Potom sa nejako pozbierala a rozhodla sa, že ide domov. Nemyslela, že bola na tom lepšie, ale už ich asi nechcela zaťažovať a preto išla domov, stretávali sa aj naďalej ale už nie tak intenzívne. To, že to zle psychicky znášala sa prejavovalo tak, že stále plakala, bola podráždená, nebola s ňou reč. Čo sa týka dcér navrhovateľky, myslí, že staršia dcéra B. sa z toho nespamätala dodnes, stále ho totiž spomína, nedávno písala jej dcére pohľadnicu k narodeninám, v ktorej napísala, že jej praje všetko najlepšie, a aby sa jej nikdy nestalo to, čo jej, že stratila otca. Mladšia dcéra sa tiež spočiatku na neho vypytovala, aj teraz si na neho spomenie.

Ďalšie okolnosti, ktoré vyšli najavo z vykonaných dôkazov a v priebehu konania (napr. podrobné okolnosti udalosti) nemali zásadný význam pre rozhodnutie súdu a preto je nadbytočné sa nimi podrobne zaoberať. Treba však poukázať na to, že súd v konaní nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov navrhovaných odporcom v 1/ rade, nakoľko ich výpovede súd vyhodnotil ako nadbytočné a nehospodárne, nakoľko samotné spoluzavinenie, ako i jeho miera vyplynuli už z iných vykonaných dôkazov a ani samotné navrhovateľky neprezentovali zásadné námietky proti skutkovému tvrdeniu o spoluzavinení, namietali len, že túto okolnosť súd nemôže vziať do úvahy so zreteľom na výsledky trestného konania.

Takto zistený skutkový stav súd po právnej stránke posúdil nasledovne :

V 1/ rade sa súd musel vysporiadať sa otázkou pasívnej legitimácie odporcov v danej veci, keď odporca v 2/ rade svoju pasívnu legitimáciu namietal.

Kto je vecne legitimovaný v určitom konaní na súde závisí od obsahu právneho vzťahu, ktorý je predmetom konania a toto posúdenie závisí od hmotnoprávnych predpisov. V spore o ochranu osobnosti aktívnou vecnou legitimáciou disponuje osoba, do ktorej osobnostných práv malo byť zasiahnuté a vecne pasívne legitimovaný je pôvodca zásahu. V prejednávanej veci preto posúdenie vecnej legitimácie na strane odporcov záviselo od posúdenia otázky, ktorého z odporcov možno považovať za pôvodcu zásahu. V tomto smere súd dospel k záveru, že za okolností prejednávanej veci treba považovať za pôvodcu navrhovateľom tvrdeného zásahu do jeho osobnostných práv odporcu v 1/ rade.

Po skutkovej stránke je pre tento záver rozhodujúce, že k úmrtiu manžela a otca navrhovateliek došlo konaním odporcu v 2/ rade, ktorý v čase, keď došlo k udalosti, pri ktorej manžel a otec navrhovateliek zahynul, bol zamestnancom odporcu a išlo o výkon jeho práce vodiča pre odporcu, keď viedol vozidlo odporcu.

Ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti neobsahujú osobitné určenie subjektu pôvodcu zásahu do osobnostných práv, teda subjektu zodpovedného za takýto zásah. Z tohto hľadiska teda právna úprava ochrany osobnosti nie je komplexná. Pôvodcom zásahu nepochybne môže byť fyzická, ale aj právnická osoba. Kto v prípade zásahu fakticky spáchaného osobou, ktorá bola len použitá na výkon činnosti (typicky zamestnanec právnickej osoby), pri ktorej došlo k zásahu, zodpovedá za tento zásah však ustanovenia o ochrane osobnosti neriešia. Preto je pre účely zodpovedania otázky kto je v takomto prípade pôvodcom zásahu v súlade s ustanovením § 853 Občianskeho zákonníka na mieste použiť analógiu. Existuje tu totiž medzera v práve v otázke určenia zodpovedného subjektu a pri právnom posúdení veci preto nezostáva iné, než v súlade s § 853 Občianskeho zákonníka pristúpiť k analogickej aplikácii ustanovení, ktoré sú z hľadiska obsahu a účelu posudzovanej situácii najbližšie.

Z hľadiska svojho obsahu a účelu sú zodpovednostným vzťahom vzniknutým v dôsledku zásahu do osobnostných práv najbližšie práve ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Analogickú aplikáciu práve týchto ustanovení odôvodňuje to, že zodpovednostný vzťah vzniknutý zásahom do osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je z hľadiska predpokladov jeho vzniku, no tiež jeho obsahu a účelu obdobný (či skôr v zásade totožný, keďže rozdielne sú len výlučne objektívna zodpovednosť pôvodcu zásahu, charakter vzniknutej ujmy a spôsob a rozsah náhrady vzniknutej škody, resp. ujmy) so zodpovednostným vzťahom vzniknutým zo zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predpokladom pre vznik oboch „typov“ zodpovednostného vzťahu je protiprávne konanie, vznik ujmy a príčinná súvislosť medzi nimi. Z hľadiska subjektov tohto vzťahu na jednej vystupuje subjekt, ktorý sa dopustil protiprávneho konania a na druhej strane subjekt, ktorému v dôsledku takéhoto protiprávneho konania vznikla určitá ujma. Napokon, totožný je aj účel oboch týchto inštitútov, ktorým je zabezpečiť pokiaľ možno v čo najväčšej miere odškodnenie (kompenzáciu, či zmiernenie) vzniknutej ujmy. Preto je analogická aplikácia ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri určení subjektu, ktorý zodpovedá za zásah do osobnostných práv dotknutej osoby, plne na mieste.

Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právnická osoba zodpovedá za škodu spôsobenú tými, ktorých použila na činnosť, pri ktorej došlo k vzniku škody.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného potom možno, so zreteľom na skutkové okolnosti danej veci, keď bolo dokazovaním ustálené (a nebolo sporné ani medzi účastníkmi), že k usmrteniu manžela a otca navrhovateliek, ktoré predstavuje tvrdený zásah do osobnostných práv navrhovateľa, došlo konaním vodiča a zamestnanca odporcu v 1/ rade - odporcu v 2/ rade pri výkone práce, teda konaním osoby, ktorá bola odporcom použitá na výkon jej činnosti, konštatovať, že v danej veci môže byť pôvodcom zásahu do osobnostných práv navrhovateľa za daných okolností len odporca v 1/ rade a nie jeho zamestnanec odporca v 2/ rade. Preto je odporca v 1/ rade prejednávanej veci pasívne vecne legitimovaný a bolo na mieste zaoberať sa vecnou opodstatnenosťou návrhu voči nemu.

Pre úplnosť vo vzťahu k analogickej aplikácii ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, treba poukázať na to, že prípustnosť analógie je tu obmedzená len na posúdenie otázky kto je v tomto prípade pôvodcom

zásahu. Vo vzťahu k zodpovedaniu otázky, či došlo k zásahu, či tu existujú okolnosti vylučujúce zodpovednosť za tento zásah, prípadne či je na mieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej sa navrhovateľ domáhal a v akej výške, analogické použitie ustanovení o náhrade škody neprichádza do úvahy. Chýba tu totiž základný predpoklad pre použitie analógie, ktorým je medzera v práve. Konkrétny obsah osobnostných práv a predpoklady pre priznanie ochrany týmto právam sú (na rozdiel od určenia pôvodcu zásahu) totiž výslovne upravené v ustanoveniach § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Preto nemožno v tomto prípade pripustiť zavinenie ako predpoklad vzniku zodpovednosti ani možnosť vyvinenia sa v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľky v konaní uplatňovali len zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k otázke splneniu predpokladov pre samotné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy možno uviesť nasledovné :

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Navrhovateľky opierali uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy o tvrdenie, že v dôsledku protiprávneho konania odporcu v 1/ rade došlo k zásahu do súkromia navrhovateliek, ktorého súčasťou je aj právo rozvíjať a vytvárať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami, osobitne vzťahy na emocionálnej báze, teda vzťahy medzi príslušníkmi rodiny budované na citovo silných vzájomných väzbách. Konaním odporcu pritom podľa navrhovateliek došlo k deštrukcii všetkých vybudovaných citových väzieb a tým k neoprávnenému zásahu do práva na súkromný a rodinný život navrhovateliek ako pozostalých.

Súd vychádzajúc zo skutkového stavu ustáleného v priebehu konania z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že konanie odporcu v 1/ rade, ktorého zamestnanec pri predmetnej udalosti spôsobil usmrtenie manžela a otca navrhovateliek v danom prípade predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateliek, konkrétne do ich súkromia a rodinného života.

Aby bolo možné hovoriť o zásahu do súkromia určitej osoby usmrtením inej osoby, musí medzi dotknutou a zomrelou osobou preukázateľne existovať kvalifikovaný, konkrétny blízky osobný citový vzťah. Len v prípade takéhoto vzťahu totiž prichádza do úvahy násilné pretrhnutie (deštrukcia) vybudovaných citových väzieb dotknutej osoby a len v takomto prípade môže predstavovať konanie pôvodcu zásahu v tomto zmysle zásah do súkromia dotknutej osoby.

V nadväznosti na to, čo vyplynulo z vykonaných dôkazov, možno konštatovať, že v prípade navrhovateliek tu silné citové väzby medzi nimi a zomrelým manželom a otcom existovali. Je síce pravdou, že exaktne nemožno existenciu citového vzťahu ako takého dokazovaním prostredníctvom výsluchu účastníkov ani svedkov zistiť. Možno však skutkovo ustáliť formálne právnym poriadkom zakotvený (manželstvo a príbuzenstvo predkov a potomkov) status, pri ktorom sa bez ďalšieho predpokladá blízky citový vzťah, ako aj ďalšie skutkové okolnosti, z ktorých možno bezpečne usudzovať, že takýto vzťah tu existuje (okolnosti týkajúce sa kvality ich vzájomného vzťahu, spoločné bývanie, absencia problémov vo vzťahoch, spoločné aktivity a pod.)

V prípade navrhovateľky v 1/ rade možno hovoriť o citových, no aj iných väzbách vytvorených s manželom. Vychádzajúc z vykonaných dôkazov možno konštatovať, že ich vzťah bol harmonický a

nepochybne medzi nimi existovalo silné citové puto, ich vzťah trval 13 rokov, nemali v manželstve žiadne rozpory ani problémy. Okrem toho však v prípade navrhovateľky nemožno opomenúť, že detstvo strávila v detskom domove, čo význam ich vzťahu pre navrhovateľku v 1/ rade ešte znásobuje.

Rovnako je z okolností ustálených vykonaným dokazovaním celkom zrejmý blízky vzťah medzi navrhovateľkami v 2/ a 3/ rade a ich zosnulým otcom. Okrem silného citového puta a absencie nezhôd medzi nimi, možno poukázať na to, že k strate otca v prípade oboch navrhovateliek došlo vo ich veľmi zraniteľnom veku (10 a 12 rokov), kde je prítomnosť oboch rodičov a teda aj otca mimoriadne dôležitá.

Pre úplnosť sa žiada poukázať na to, že z vykonaných dôkazov nevyšli v priebehu konania najavo žiadne skutočnosti, ktoré by existenciu popísaného blízkeho vzťahu navrhovateliek so zomrelým čo i len sčasti spochybňovali, pričom v tomto smere neprezentoval žiadne námietky ani odporca.

Pri existencii úzkych citových a ďalších väzieb medzi navrhovateľkami a ich manželom a otcom, ktoré existovali pred ich úmrtím, možno potom konštatovať, že v prípade navrhovateľa došlo v dôsledku konania odporcu k okamžitému, násilnému pretrhnutiu týchto úzkych väzieb navrhovateliek k zomrelému manželovi a otcovi.

Súčasťou osobnostných práv, ktorých ochrana je v právnom poriadku (na úrovni zákona) zabezpečená prostredníctvom ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, je aj právo na súkromie, ktoré v sebe zahŕňa aj právo vytvoriť si a aj udržiavať vzťahy s inými, predovšetkým v oblasti citovej, aby tak daná osoba mohla rozvíjať a napĺňať vlastnú osobnosť aj v tejto oblasti. Protiprávne narušenie týchto vzťahov inou osobou potom predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život dotknutej fyzickej osoby.

Preto konanie odporcu, ktoré je predmetom prejednávanej veci, v súvislosti s ktorým bol zamestnanec odporcu aj právoplatne odsúdený v trestnom konaní a ktorým došlo k násilnému pretrhnutiu väzieb navrhovateliek so zomrelým predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateliek a v danej veci boli splnené predpoklady pre priznanie ochrany osobnostným právam navrhovateliek v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľky v prejednávanej veci spomedzi zákonných prostriedkov ochrany uplatnili len náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Predpoklady na priznanie tejto náhrady sú v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka naplnené vtedy, ak došlo k zásahu do osobnostných práv, avšak poskytnuté zadosťučinenie sa nezdá postačujúce, a to najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti.

V tomto smere treba konštatovať, že v prípade ak ide o zásah do súkromia usmrtením blízkej osoby spravidla sú predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy naplnené. Ťažko si totiž predstaviť, že by v prípade natoľko závažného zásahu mohlo vzniknutú nemajetkovú ujmu dostatočne zmierniť priznanie iného zadosťučinenia (napr. vo forme ospravedlnenia). Preto, keďže v prejednávanej veci ide o zásah v podobe usmrtenia blízkych (v tomto prípade najbližších) osôb, boli aj v prípade navrhovateľa splnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

V nadväznosti na námietky odporcu, že nie sú splnené predpoklady pre vyhovenie návrhu, nakoľko nedošlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti navrhovateliek v spoločnosti, treba uviesť, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je s poukazom na demonštratívny charakter výpočtu v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (cit. „...a to najmä preto, že bola...“) obmedzené iba na zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti, ale prichádza do úvahy v prípade akýchkoľvek následkov, na ktorých zmiernenie iné zadosťučinenie nepostačuje.

Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto kritériá vytvárajú základný rámec, v ktorom sa súd môže (a zároveň musí) pri úvahe o výške náhrady pohybovať.

V prejednávanej veci súd pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z hľadiska závažnosti vzniknutej ujmy zohľadnil predovšetkým to, že navrhovateľky stratili svoju najbližšiu osobu, s ktorou tvorili harmonickú rodinu, tešili sa z úspechov, vzájomne si pomáhali, žili v spoločnej domácnosti, delili sa tak spoločne o pozitívne i negatívne stránky ich každodenného života a v dôsledku jeho úmrtia došlo k celkom nezvratnému ukončeniu tohto spolužitia a k definitívnej strate možnosti navrhovateliek tráviť s ním čas, deliť sa s ním o všetky bežné i menej bežné životné problémy i radosti. Nemožno pritom opomenúť, že navrhovateľky v 2/ a 3/ rade boli v čase usmrtenia vo veku 10 a 12 rokov.

Pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z hľadiska okolností zásahu súd zohľadnil, že k zásahu došlo zo strany odporcu v 1/ rade prostredníctvom zamestnanca, ktorý sa pri zásahu dopustil spáchania trestného činu, hoci len z nedbanlivosti. V tomto smere súd tiež zohľadnil, že, ako to vyplynulo z výpovede svedka Q., odporca v 1/ rade nezanedbával svoje povinnosti v oblasti školení bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, pravidelne vykonával školenia, pričom dokonca, hoci z jeho strany k žiadnemu porušeniu povinností nedošlo, vykonal aj ďalšie opatrenia smerujúce k prevencii pred obdobnými tragickými udalosťami. Súd tiež nemohol opomenúť, že neb. p. Horváth svojim konaním a spoluzavinením v nemalej miere prispel k tomu, že napokon došlo k tejto tragickej udalosti pri ktorej napokon zomrel.

Súd ďalej pri úvahe o výške náhrady nemohol opomenúť ani aj skutočnosť že za určitú satisfakciu (hoci jej význam možno za daných okolností označiť ako marginálny) možno považovať už samotné rozhodnutie súdu v trestnom konaní, ktorým súd (právoplatne) odsúdil zamestnanca odporcu za spáchanie daného skutku.

Nebolo však zároveň možné opomenúť správanie odporcu v 1/ rade v súvislosti s touto udalosťou a po úmrtí p. S.. Poskytol totiž prakticky ihneď (na požiadanie) navrhovateľke v 1/ rade príspevok na úhradu nákladov pohrebu, vyplatil tiež bez ďalšieho navrhovateľkám jednorázovo celkovo sumu 130.000,- Sk, pričom tiež založil navrhovateľkám v 2/ a 3/ rade životné poistenie každej v sume 50.000,- Sk. Odporca v 1/ rade sa teda vo vzťahu k navrhovateľkám zachoval mimoriadne ústretovo a nad rámec toho, ako je v súčasnosti bežné.

Súd potom, vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených kritérií a skutkových okolností danej veci na strane navrhovateliek, avšak aj okolností na strane odporcu, dospel k záveru, že náhradou, ktorá je spôsobilá na rozdiel od prípadného nepeňažného zadosťučinenia aspoň sčasti zmierniť následky neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti navrhovateliek je v prípade navrhovateľky v 1/ rade suma 6.000.- eur, navrhovateľky v 2/ rade suma 8.000.- eur a navrhovateľky v 3/ rade suma 8.000.- eur. Preto súd odporcu v 1/ rade zaviazal na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v uvedenej výške a vo zvyšku návrh zamietol.

Návrh navrhovateliek proti odporcovi v 2/ rade súd s poukazom na dôvody už vyššie uvedené z dôvodu chýbajúcej pasívnej vecnej legitimácie v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. v spojení s ustanovením § 150 O.s.p.

Čo sa týka návrhu navrhovateliek proti odporcovi v 1/ rade, v tejto časti boli navrhovateľky úspešné, pričom hoci boli úspešné len čiastočne, nakoľko výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, boli splnené predpoklady na to, aby súd navrhovateľkám podľa § 142 ods. 3 O.s.p. priznal proti odporcovi v 1/ rade plnú náhradu trov konania. Každej z navrhovateliek vznikli v konaní

trovy právneho zastúpenia podľa § 10, ods. 8, v spojení s § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., a to za nasledovné úkony právnej pomoci zo základu 2.000.- eur po znížení o 50 % základnej tarifnej odmeny :

1. podanie návrhu zo dňa 17.6.2010 - 45,64.- eura + paušálna náhrada 7,21.- eura

2. písomné podanie z 25.10.2010 - 45,64.- eura + paušálna náhrada 7,21.- eura

3. zastúpenie na pojednávaní dňa 24.11.2010 - 45,64.- eura + paušálna náhrada 7,21.- eura

4. zastúpenie na pojednávaní dňa 2.2.2011 - 45,64.- eura + paušálna náhrada 7,41.- eura

5. zastúpenie na pojednávaní - odročenom bez prejednania dňa 10.05.2011 (1/4 odmeny) - 45,64..- eura /4, t.j. 11,41.- eura + paušálna náhrada 7,41.- eura

6. písomné podanie zo 17.5.2011 - 45,64.- eura + + paušálna náhrada 7,41.- eura

7. zastúpenie na pojednávaní dňa 20.7.2011 - 45,64.- eura + paušálna náhrada 7,41.- eura

Preto súd každej z navrhovateliek priznal proti odporcovi v 1/ rade náhradu trov konania vo výške 336,52.- eura.

Čo sa týka odporcu v 2/ rade, je pravdou, že bol v konaní v celom rozsahu úspešný. Na druhej strane je však pravdou aj to, že k úmrtiu p. S. došlo aj v dôsledku konania odporcu v 2/ rade, za ktoré bol právoplatne odsúdený v trestnom konaní. Tiež treba poukázať na to, že hoci je pravdou, že v literatúre je otázka zodpovedného pôvodcu zásahu riešená, nejde zatiaľ ešte o otázku celkom ustálenú (ani oficiálne zjednotenú v rámci zjednocovacej činnosti Najvyššieho súdu SR) a preto nemožno celkom s určitosťou predvídať názor súdu na túto otázku. Za takýchto okolností potom súd dospel k záveru, že uvedené, v spojení s tým, čo je predmetom sporu, že navrhovateľky sú najbližšími pozostalými po neb. R. S. a tiež s tým, že navrhovateľky v 2/ a 3/ rade sú maloleté, predstavuje dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je na mieste rozhodnúť o trovách konania odporcu v 2/ rade podľa § 150 O.s.p. Súd však, po zohľadnení skutočnosti, že odporca v 2/ rade, ktorý na na úmrtí p. S. podieľal porušením svojich povinností len vo forme nedbanlivosti, bol v procesnom postavení odporcu v konaní v celom rozsahu úspešný, dospel k záveru, že okolnosti v tomto prípade neodôvodňujú úplné nepriznanie náhrady trov konania. Súd preto priznal odporcovi v 2/ rade náhradu trov konania v rozsahu 1/3 celkovej náhrady trov konania.

Odporcovi v 2/ rade vznikli v konaní trovy právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v celkovej sume 523,33.- eura za nasledovné úkony právnej pomoci zo základu 2.000,- eur, v prípade každej navrhovateľky :

1. prevzatie a príprava zastúpenia 22.9.2010 - 91,29.- eura + paušálna náhrada 7,21.- eura

2. zastúpenie na pojednávaní dňa 24.11.2010 - 91,29.- eura + paušálna náhrada 7,21.- eura

3. zastúpenie na pojednávaní dňa 2.2.2011 - 91,29.- eura + paušálna náhrada 7,41.- eura

4. zastúpenie na pojednávaní - odročenom bez prejednania dňa 10.05.2011 (1/4 odmeny) - 91,29.- eura /4, t.j. 22,82.- eura + paušálna náhrada 7,41.- eura

5. zastúpenie na pojednávaní dňa 10.5.2011 - 91,29.- eura + paušálna náhrada 7,41.- eura

6. zastúpenie na pojednávaní dňa 20.7.2011 - 91,29.- eura + paušálna náhrada 7,41.- eura

Preto súd odporcovi v 2/ rade priznal 1/3 náhrady celkových vzniknutých trov konania, teda sumu 174,44.- eura (523,33.- eura/3) proti každej z navrhovateliek.

Pre úplnosť treba poukázať na to, že súd odporcovi nemohol priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške tarifnej odmeny advokáta zo základu 6.000,- eur, resp. 8.000,- eur, nakoľko v zmysle § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z., s účinnosťou od 1.6.2009 vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy, je tarifnou hodnotou 2000 eur, z ktorej potom súd pri priznaní náhrady trov konania vychádzal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP)

Odvolanie proti tomuto rozsudku možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a); rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 205 ods. 2 OSP)